

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Dařbujanem
sídlem Jungmannova 351/2, 460 01 Liberec 2 Nové Město

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2019, č. j. X, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 570 Kč k rukám advokáta Mgr. Václava Dařbujana, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu poprvé udělena rozhodnutím ze dne 28. 1. 2008, č. j. X které nabylo právní moci dne 12. 2. 2008, a to na dobu 12 měsíců. Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobci následně opakovaně prodlužována, naposledy rozhodnutím ze dne 9. 5. 2016, č. j. X, s platností do 27. 5. 2018.
2. Dne 24. 4. 2018 žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany na území České republiky, v níž uvedl, že o doplňkovou ochranu žádá kvůli pronásledování za uplatňování svých práv a svobod, hrozícího skutečného nebezpečí mučení nebo nelidského a ponižujícího zacházení a trestání, z důvodu rozdílných politických názorů, než má běloruský diktátorský režim. Dodal, že jeho rodiče žijí stále pod tlakem a výhružkami ze strany běloruských státních orgánů a žalobce je ve vlasti stále pronásledován represivními orgány. Dne 10. 5. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že je v České republice obžalován z daňového podvodu. Dovolával se presumpce neviny, neboť řízení před soudem v jeho trestní věci dosud neskončilo.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci neprodloužil dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), doplňkovou ochranu s poukazem na skutečnost, že byl obžalobou Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. 1 KZV 23/2017, obžalován ze zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákona; zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem dokonáným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku; přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku; přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea první trestního zákoníku. Žalovaný uvedl, že trestný čin, z jehož spáchání je žalobce obžalován, je nutné podřadit ustanovení § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, který nařizuje správnímu orgánu odnětí doplňkové ochrany v případě, že osoba požívající doplňkové ochrany se dopustila zvláště závažného zločinu. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že se cizinec dopustil vážného zločinu. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, sp. zn. 33 Az 14/2017, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je dána určitá odůvodněná míra pravděpodobnosti, že z jeho strany došlo na území České republiky ke spáchání zvláště závažného trestného činu, a to zločinu podvodu a padělání dokladů. Žalovaný zdůraznil, že si je vědom skutečnosti, že žalobce dosud nebyl za předmětné trestné činy pravomocně odsouzen, nicméně během pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany potvrdil, že je z daňového podvodu obžalován a následně se k probíhající soudnímu řízení odmítl vyjádřit. Z obžaloby je zřejmé, že trestná činnost, z níž byl žalobce obžalován, byla prováděna dlouhodobě, organizovanou skupinou, v níž byly jednotlivé úkony rozděleny mezi její členy, s cílem zvýšit

pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu. Trestná činnost, na níž se žalobce podílel, byla s ohledem na tyto skutečnosti plánovitá a koordinovaná, což zvyšuje její nebezpečnost pro společnost. K dokonání činu nakonec nedošlo, protože odpochty daňových subjektů převyšující částku 64 000 000 Kč nebyly z důvodu opatrnosti finanční správy vyplaceny. Dle obžaloby žalobce také úmyslně skrýval svoji pravou totožnost a za tímto účelem si opatřil padělané doklady, konkrétně občanský a řidičský průkaz Litevské republiky na jméno S. K., které uvedl v podkladech pro zápis do obchodního rejstříku.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě zdůraznil, že žalovaný založil své rozhodnutí na skutečnosti, že je žalobce trestně stíhán. Tuto skutečnost žalobce nepopírá, neudělení doplňkové ochrany z důvodu podezření je ale možné pouze u podezření na spáchání vážného zločinu. Ohledně pojmu vážný zločin se jak Nejvyšší správní soud, tak i kvalifikační směrnice vyjadřují v tom smyslu, že vážný zločin není definován výší trestní sazby, nýbrž dalšími individuálními okolnostmi. Především se za vážné zločiny považují zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka, tj. kategorie trestních činů, které míří proti jinému objektu, než trestný čin, pro který byl obžalován žalobce. Dle žalobce žalovaný vyložil pojem vážný zločin v rozporu s kvalifikační směrnicí, judikaturou Soudního dvora Evropské unie i Nejvyššího správního soudu. Žalobce proto navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je dostačujícím důvodem k neudělení doplňkové ochrany důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. K odejmutí i k neprodloužení doplňkové ochrany proto postačuje již důvodné podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu. Takový výklad koresponduje i s článkem 17 odst. 1 písm. b) a článkem 19 odst. 3 písm. a) kvalifikační směrnice. Existence vážných důvodů k domněnce, že se žalobce dopustil vážného zločinu, byla nepopíratelně prokázána. Čin, z něhož je žalobce obžalován je nutno označit za zvláště závažný zločin, vzhledem k dlouhodobosti a organizovanosti činu skupinou, plánovitosti a koordinovanosti zvyšující společenskou nebezpečnost, mimořádné výši škody, jež měla být činem způsobena (více než 12 násobek pětimilionové částky, jež představuje minimální hranici pro určení škody velkého rozsahu dle § 138 trestního zákoníku) a nevyplacení celé podvodem vylákané částky pouze z důvodu opatrného postupu finanční správy. Žalovaný tedy nevycházel pouze z výše hrozící trestní sazby, i když jen za podvod v tomto rozsahu hrozí dle § 209 písm. a) trestního zákoníku pachateli trest odnětí svobody v rozsahu 5 až 10 let. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007 - 136, v němž bylo konstatováno, že důkazní standard „důvodné podezření“ v úpravě vylučujících klauzulí podle § 15 a § 15a zákona o azylu je nižší než důkazní standard v trestních věcech. K naplnění „důvodného podezření“ musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné

důkazy, v judikatuře některých států označované jako silné důkazy, a nikoli pouhé domněnky. Půjde například o přiznání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, svědectví jiných osob (pokud vyjádření žadatele nebyla věrohodná), není však nutné, aby byl žadatel odsouzen či obviněn z vážného trestného činu. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Doplnění žaloby

6. V dalším písemném podání žalobce upozornil na skutečnost, že v průběhu soudního řízení došlo k podstatné změně okolností, neboť rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 2 T 5/2018, byl žalobce zproštěn obžaloby ve všech případech zvlášť závažného zločinu, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný. Žalobce byl tímto rozsudkem uznán vinným pouze z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první trestního zákoníku a přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea první trestního zákoníku. Tato část rozsudku však není v právní moci, neboť se proti ní žalobce odvolal. Z uvedeného vyplývá, že důvod, pro který žalovaný odmítl poskytnout žalobci doplňkovou ochranu, odpadl. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný se měl obsírněji zabývat jednáním žalobce, pro které byl trestně stíhán a měl jej posoudit nezávisle na předběžné kvalifikaci dle trestního zákoníku. Žalobce v této souvislosti odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015 - 26, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2018, č. j. 3 Azs 284/2017 - 30.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě stanovené v § 32 odst. 1 zákona o azylu, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
8. Při ústním jednání dne 15. 5. 2020 žalobce zopakoval, že byl obžaloby ze zvlášť závažného zločinu podvodu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 2 T 5/2018, zproštěn. Dle žalobce žalovaný rozhodoval pouze na základě obžaloby a dostatečně nezohlednil požadavek na individualizace správních rozhodnutí, tedy zda lze v žalobcově případě skutečně hovořit o důvodném podezření na spáchání zvlášť závažného zločinu. Žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí a zdůrazňoval, že rozsudek v trestní věci žalobce není pravomocný, a proto se na posouzení věci nic nemění.
9. Podle § 17a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana odejme, pokud: a) okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí; b) osoba požívající doplňkové ochrany měla být nebo je vyloučena z možnosti doplňkovou ochranu udělit z důvodů uvedených v § 15a; c) nesprávné uvedení nebo opomenutí určitých skutečností, včetně použití padělaných či pozměněných dokumentů, bylo rozhodující pro udělení doplňkové ochrany; d) osoba požívající doplňkové ochrany se dopustila zvlášť závažného zločinu.

10. Otázka interpretace a aplikace § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu byla nedávno posuzována Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 5 Azs 329/2019 - 20, s jehož závěry se zdejší soud plně ztotožnil.
11. Krajský soud považuje za vhodné především zdůraznit, že v daném případě žalovaný odňal žalobci doplňkovou ochranu dle § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu; pokud tedy ve vyjádření k žalobě poukazuje na skutečnost, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (kvalifikační směrnice) ve svém čl. 17 odst. 1 písm. b) předpokládá, že státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti nemají nárok na doplňkovou ochranu, „existují-li vážné důvody se domnívat“, že se dopustili vážného zločinu, dovolává se ustanovení, dle kterého však v projednávané věci nepostupoval.
12. Nepřípadně žalovaný rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007 - 136. Je třeba předeslat, že primárně předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v této věci byla otázka, zda v případě stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je dáno důvodné podezření, že se dopustil trestných činů uvedených pod písm. a) a b) či pod písm. c) § 15 odst. 1 zákona o azylu, či nikoliv, a dále, pokud by na tuto otázku bylo možno odpovědět kladně, zda je nutno zabývat se zjišťováním důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 a 13 zákona o azylu (tedy nebyl posuzován žádný z důvodů dle § 17a odst. 1 zákona o azylu). Čtvrtý senát shledal v tomto směru rozpornou judikaturu, proto věc předložil rozšířenému senátu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci rozhodl usnesením ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, v němž dospěl k závěru, že bude-li v řízení o mezinárodní ochraně naplněn některý z důvodů dle § 15 nebo § 15a zákona o azylu, rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany a není povinno zjišťovat případnou existenci důvodů dle § 12 a § 14a zákona o azylu.
13. V rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007 - 136, na který žalovaný odkazuje, Nejvyšší správní soud posuzoval jinou právní i skutkovou situaci; závěry zde učiněné proto nelze bez dalšího aplikovat na věc nyní projednávanou. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud ke zjištěnému skutkovému stavu uvedl: „*Stěžovatel byl rozhodnutím žalovaného vyloučen z možnosti udělit azyl na základě vylučující klauzule uvedené v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy proto, že zde bylo dáno důvodné podezření, že se dopustil před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vážného nepolitického trestného činu mimo území. Byl vyloučen rovněž z možnosti udělit doplňkovou ochranu na základě vylučující klauzule uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy proto, že bylo dáno důvodné podezření, že spáchal zvlášť závažný zločin. Vzhledem k částečně odlišnému znění vylučujících klauzulí ve vztahu k azylu a ve vztahu k doplňkové ochraně je třeba se zabývat oběma těmito instituty zvlášť, byť se v mnohém prolínají a na sebe odkazují. Navíc je třeba při jejich interpretaci vzít v úvahu rovněž znění vylučujících klauzulí v kvalifikační směrnici a Ženevské úmluvě, jak na to upozornil již rozšířený senát. V tomto směru je nutno vyjít především z výkladových vodítek, jimiž je judikatura zahraničních soudů, doktrína a stanoviska Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Prvou otázkou, kterou se soudy musely zabývat, bylo zjištění, zda trestný čin, z jehož spáchání je stěžovatel podezírán, spadá pod vylučující klauzuli ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu. Pro aplikaci prvé z vylučujících klauzulí musí být splněno kumulativně několik podmínek: 1) čin, z něhož je žadatel podezříván musí být trestným činem a to trestným činem vážným a nepolitickým, 2) musí být splněno časové omezení (čin, který byl spáchán před podáním žádosti), 3) musí být spáchán mimo území (státu, v němž se cizinec domáhá udělení azylu). Nutno předeslat, že obchodování s lidmi je kvalifikováno jako trestný čin jak podle trestního zákona*

Ukrajiny, tedy země původu stěžovatele, která žádá o jeho extradici, tak podle právního řádu ČR. (...) K tomu ještě nutno upozornit na odlišnost formulace vylučující klauzule ve vztahu k udělení doplňkové ochrany, kdy oproti azylové vylučující klauzuli zde není časové ani místní omezení, a tato klauzule se vztahuje i na politické trestné činy. Samotná odlišnost v pojmech zvlášť závažný zločin [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu] a vážný trestný čin [§ 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu] není příliš významná a je dána pravděpodobně v důsledku nepřesnosti způsobené zákonodárcem, který při transpozici kvalifikační směrnice nově zavedl § 15a, zatímco § 15 zůstal nedotčen. Kvalifikační směrnice užívá jak u azylové vylučující klauzule, tak u vylučující klauzule k doplňkové ochraně shodně termín „vážný zločin.“ Je tudíž možno učinit závěr, že obchodování s lidmi je možno označit za „vážný trestný čin“ i za „zvlášť závažný zločin“, a to nepolitického charakteru (...) Pro úplnost nutno uvést, že čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu se zabýval vylučující klauzulí především z hlediska § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, byť kromě nich existují v uvedeném zákoně ještě další vylučující klauzule, ty však nebyly ve vztahu ke stěžovateli žalovaným aplikovány a ostatně ani z hlediska jejich zvláštních charakteristik to nepřicházelo v úvahu. (...) Pokud jde o časové omezení spáchání trestného činu, jehož se měl žadatel o azyl dopustit, pak § 15 odst. 1 písm. b) uvádí, že musí jít o trestný čin, jehož se měl žadatel o azyl dopustit před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Kvalifikační směrnice stanoví časové omezení poněkud odlišně „dříve než byl uznán uprchlíkem, tj. před vydáním povolení k pobytu na základě přiznání postavení uprchlíka“. Ještě jinou rozhodnou dobu stanoví Ženevská úmluva „dříve než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík“. Tyto rozdíly však nejsou pro daný případ relevantní, neboť stěžovatel se měl dopustit uvedených činů v letech 2001 až 2002, přičemž žádost o azyl podal v roce 2006, za uprchlíka uznán nebyl. Naplnění zákonem předpokládaného kritéria uvedeného v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu je proto nesporné. Jak již bylo výše zmíněno, vylučující klauzule k doplňkové ochraně nemá zmíněné časové omezení. (...) Zatímco vylučující klauzule podle § 15 písm. a) a písm. c) zákona o azylu dopadá na činy spáchané kdykoliv a kdekoliv, písm. b) téhož ustanovení, jehož aplikace je pro posouzenou věc rozhodující, obsahuje výslovnou podmínku, že se musí jednat o čin, jenž byl spáchán mimo území státu, v němž žádá cizinec o azyl. Jako možné vysvětlení se nabízí skutečnost, že stát, v němž cizinec žádá o azyl, má sám daný čin stíhat, pokud se jej cizinec dopustil na jeho území. Pokud však byl čin spáchán mimoúzemí, nemá stát jinou možnost obrany proti nebezpečí, které by mohl cizinec představovat, než jej z možnosti udělení mezinárodní ochrany vyloučit. Stanovení podmínky „mimo území“ rovněž souvisí s výjimkou v čl. 33 odst. 2 Ženevské úmluvy, podle níž výhody zásady non – refoulement nepožívá uprchlík, který z vážných důvodů může být považován za nebezpečného v zemi, ve které se nachází, nebo který poté, co byl usvědčen konečným rozsudkem ze zvláště těžkého trestného činu, představuje nebezpečí pro společnost této země. Toto ustanovení je poněkud rozdílné od článku 1 F písm. b) Ženevské úmluvy, který uvádí, že ustanovení této úmluvy se nevztahují na žádnou osobu, o níž jsou vážné důvody se domnívat, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík. Obě ustanovení se týkají pachatelů závažných trestných činů, jedno z nich však vylučuje z ochrany uprchlíka, který představuje nebezpečí pro společnost země, v níž žádá o azyl, druhé jako podmínku stanoví, že závažného trestného nepolitického zločinu se musel dopustit mimo tuto zemi. Tento rozdíl musí být překlenut výkladovými pravidly, především výkladem jazykovým, přičemž pro posouzení významu slov se musí přiblížit k celkovým souvislostem, mimo jiné i k praxi smluvních stran. K otázce, jak posuzovat u vylučující klauzule podle článku 1 F písm. b) místo spáchání trestného činu, judikatura smluvních států není jednotná a neexistuje zde ustálená smluvní praxe smluvních států. V úvahu by proto měl být vzat především předmět a účel Ženevské úmluvy. Účelem

citovaného článku 1 F je zejména to, aby dobrodiní azylunepožítvaly osoby, jež si mezinárodní ochranu nezasluhují. Z toho důvodu se zdá být nelogické, aby osobám, které spáchaly nepolitický vážný zločin v zemi azylu, a nikoliv mimo její území, byly ponechány výhody plynoucí z Ženevské úmluvy. Na druhou stranu z účelu této úmluvy vyplývá i nutnost interpretovat jakákoli omezení restriktivně vzhledem k důsledkům, jež mohou mít pro dotčené cizince.“

14. Odlišnost případu žalobce v nyní projednávané věci je v kontextu výše uvedeného zcela zjevná: *Stěžovatel byl rozhodnutím žalovaného vyloučen z možnosti udělit azyl na základě vylučující klauzule uvedené v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy proto, že zde bylo dáno důvodné podezření, že se dopustil před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vážného nepolitického trestného činu mimo území.* Žalobci v nyní projednávané věci byla odňata doplňková ochrana dle § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu; žalovaný tedy posuzoval zcela odlišnou skutkovou situaci (žalobce spáchal trestnou činnost na území České republiky, tedy na území státu, v němž mu byla mezinárodní ochrana již poskytnuta). Na rozdíl od § 17a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, který výslovně odkazuje na důvody dle § 15a zákona o azylu, § 17a odst. 1 písm. d) tak zcela zjevně nečiní. Dikce zákona o azylu je v daném případě zcela jednoznačná, nepřipouštějící žádné výkladové pochybnosti. Otázka, zda se cizinec dopustil zvlášť závažného zločinu [§ 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu], je jiná než otázka, zda existuje důvodné podezření, že se cizinec dopustil před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany vážného nepolitického zločinu nebo zvlášť krutého činu, i když byl údajně spáchán s politickým cílem mimo území [§ 15 písm. b) zákona o azylu], nebo důvodné podezření, že se cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dopustil vážného zločinu [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Ustanovení § 15a zákona o azylu, na který je v § 17a odst. b) odkazováno, je založeno na důvodném podezření, § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu však jednoznačně stojí na předpokladu, že doplňková ochrana se odejme, pokud se osoba požívající doplňkové ochrany dopustila zvlášť závažného zločinu. Vylučující klauzule dle ustanovení, podle kterého postupoval žalovaný, je založena výslovně na presumpci neviny. Je tedy třeba pravomocného rozhodnutí v trestní věci, v němž je spáchání zvlášť závažného zločinu stvrzeno; nepostačí toliko důvodné podezření o spáchaném trestném činu, resp. zvlášť závažném zločinu.
15. Správní řád obecně připouští, aby si správní orgán o otázce, kterou je třeba pro řízení ve věci vyřešit, učinil sám úsudek, a na základě toho vydal rozhodnutí. Správní orgán si však nemůže v rámci vlastního posuzování předběžné otázky učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu; to výslovně zapovídá § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ani samotná skutečnost, že obžaloba, kterou měl žalovaný k dispozici, tomu s největší pravděpodobností nasvědčovala, nepostačuje. Podání obžaloby ještě nemusí znamenat, že odsuzující rozsudek, v němž bude žalobce pro (a jaký) čin odsouzen, spáchání zvlášť závažného zločinu potvrdí; resp. takový rozsudek bude vynesena.
16. Soud proto uzavírá, že důkazní standard stran prokazování důvodného podezření, kterého se žalovaný s odkazem na znění § 15a zákona o azylu dovolává, a k němuž se Nejvyšší správní soud již několikrát vyslovil (viz např. rozsudek sp. zn. 5 Azs 66/2008, sp. zn. 2 Azs 100/2007, sp. zn. 6 Azs 50/2003, sp. zn. 4 Azs 103/2007, etc.), se v případě aplikace dle § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu neuplatní, neboť z východisek tohoto důkazního standardu dikce tohoto ustanovení nevyhází.

VI. Závěr a náklady řízení

17. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s., když v dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. Ty byly v jeho případě tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce činí za pět úkonů právní služby (převzetí věci, podání žaloby a její doplnění, další porada s klientem přesahující jednu hodinu a účast na jednání před soudem) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 15 500 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 1 500 Kč (5 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 20 570 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žalobce požadoval uhradit také soudní poplatek, tento náklad však žalobci nevznikl, neboť dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je od soudního poplatku cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany osvobozen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. května 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně